

Komandi partur

Í komandi parti verður hildið fram við Kristian Djurhuus, millum annað um ein serliga buldrasligan túr við Smirli og um arbeiðósemjur á Tvøroyri.

hann fór avstað aftur.

Hon hugsaði altíð um hini, áðrenn hon hugsaði um seg sjálva. Meira enn nakar annar, livdi hon tað, sum vit onnur syngja um hvønn sunnudag.

Hon dugdi so ómetaliga væl hetta, at “gráta við teim grátandi” og “gladast við teim glaðu”. Visti umsorgan og gjørdi ikki mannagongd. Visti hvar tørvurin var. Dugdi so væl, at gera seg eitt við tann, ið fór ígjøgnum trongdir. Stakk inn á gólvið – steðgaði sjálfan leingi, men hevði altíð okkurt við sær sum ein drýl, ella báðar tveir, ein bommpakka, eitt par av hosum, sum hon sjálf hevði bundið, eitt lítið orð ella skriftstað. Var við tí góða orðinum og veitti troyst og ugga víða um.

Hon var einaferð innløgð og hevði fingið skurð fyri gallið. Tá ið Sigrun og Tordur vitjaðu hana, letur í einum sjúklingi á somu stovu: “Brynhild er einastandi hjálpsom, hon var nógv illa vaknað úr narkosuni, tá var hon longu her og hampaði mær koddan”!

Ein tæna, sum hon eisini røkti til tað seinasta, var at skriva brøv, og tey vóru nógv í tali. Mong munnu tey vera, ið vórðu lívgar og troystað av hennara føgru hondschrift og onkrari gávu, ið lögð varð í brævbjálvan.

Hon hevði eisini eitt serligt hjarta fyri teimum, ið virkaðu evangeliinum at frama – bæði her á klettunum eins væl uttanlanda.

Tordur segði spyrjandi við Gunnar ein dagin: “Brynhild skrivaði nógv brøv?” Hann var skjótur skemtiliga at svara: “Ja, tað merkist bæði hjá Posta og á konvulttavirkinum TONITO, sum synir hennara róku, tá hon fyrri stuttum gavst at skriva.”

Kom á uppslagstalvuna hjá landsstýrismanninum

Tordur fór eina ferð inn á skrivstovuna hjá Hans Paula Strøm, sum tá var landsstýrismaður í Almanna-og heilsumálum. Hann var skjótur at peika honum á eitt bræv dagfest 8. september 2006, sum hann hevði hangandi á uppslagstalvuni. Tað var frá Brynhild.

Tað var hetta sama árið, at stór grein við mynd av Brynhild hevði verið í Dimmalætting um ta tá 85 ára gomlu konuna av Eiði, sum hvønn dag gekk túrin niðan á Loranstøðina, og um mann hennara, Gunnar, sum 87 ára gamal var farin niður í hálva tíð at arbeiða.

Um hetta mundi var Almanna-og heilsumálaráðið í ferð við at orða eina fólkaheilsuætlan og ynksti landsstýrismaðurin at hava nevndu mynd av Brynhild við í bóklingin: “Fólkaheilsuætlan froyinga”. Tað gav Brynhild honum eisini loyvi til.

Nakað eftir, at bóklingurin var prentaður, sendi Hans Pauli Strøm sum eina tøk Brynhild bóklingin. Og tá var tað, at Brynhild skrivaði hesar reglur til landsstýrismannin:

“Eiði 8 september 2006.

Góði Hans Pauli. Við hesum fáu orðum vil eg so fegin takka tygum so hjartaliga fyri hesa penu bók, sum eg havi fingið sendandi frá tykkum. Tað bleiv eitt stórt yvirraskilsí fyri meg kunnu tit ætla, eina so gamla konu, at blíva so berømt ígjøgnum Dimmalætting, tað var orduliga yvir forvartning, so eg takki Gudi fyrst av øllum fyri alt hetta, tí tað er alt av hansara stóru Náði.

Hjartans tøkki fyri alt.

Tær kærastu heilsanir við Sálma 23. (Harrin er Hirði mín....) frá hesari gomlu konuni av Eiði.

Brynhild Andreassen.

Nú onki pláss var eftir á brævarkinum, hevði hon eisini skrivað á baksíðuna á brævbjálvanum: “*tí tað vil eg gjarna geva øllum tey góðu ráð, at ganga nógv, serliga fyri ring bein*”.

Saman við brævinum varð viðlagt skrivið: “*Virði í einum smíli.*”

Eyðkennið var treiskni

Tað sum eyðkendi Brynhild var treiskni – og at hon setti sær mál. Hon hevði miðvís mál, tá umráddi rørslu. Vindur og regn steðgaði henni ikki, hon lat seg í eftir veðrinum.

Tað, at hon kundi hava krím og eisini fepur, steðgaði henni heldur ikki! Hon gekk tað av sær!

Tá ið ommudótturin, Heidi, vann ikki færri enn fyra gullmerki í europameistarakappingini í svimjing í Stokholmi 6. august 2001 – bert 16 ára gomul – tók abbin skemtiliga til, at “hevði ommun ikki verið so áhaldin, treisk og røsk at gingið, so hevði Heidi heldur ikki vunnið. Tað var ommuni fyri at takka, at Heidi sigraði”.

Her sipaði hann til ta fyrmynd, ið omman hevði verið fyri Heidi. Hann legði afturat, at omman rann runt um vatnið á Eiði fleiri ferðir um dagin.

Brynhild hevði ávirkan og setti síni positivu spor í mangt eitt sinni og mangt eitt hjarta.

Viðurkenning úr Eysturríki

Árið fyri hon doyði høvdu tey vitjan av einum lækna úr Eysturríki, kallað Barbara, sum ferðaðist á Eiði. Tá hon fór avstað aftur fekk hon í hondina einar hosur, ið Brynhild tá 91 ára gomul, hevði bundið.

Tá Barbara frætti, at Brynhild var farin, skrivaði hon m.a. hesar reglur: “*eg gjørdist kedd at frætta, at hon er farin – men eri takksom*

Á Eiði var Brynhild av mongum sammett við móður Theresu.

fyri, at eg møtti hesari megnar kvinnu. Hon og maður hennara hugtóku meg stórliga við teirra stillføra og vísa lívshátti. Av og á møta vit menniskjum, sum seta spor eftir seg í lívi okkara. Hon var ein slíkur persónur fyri meg. Hon hugtók meg og setti spor eftir seg í hjarta og sinni mínum.”

Brynhild var ein biðandi kvinna og eisini ein hart arbeiðandi kvinna. Tí er ikki so lægið, at hon í listaverkum Sigrunnar mangan er avmyndað við stórum – sera stórum hondum – eisini í málninginum við heitinum “Ein froyisk hetja”, sum var handaður drottningi til gávis í samband við listaframsýning í Hanstholm fyri nøkrum árum síðani. Hesar stóru hendur kundu vera ímynd bæði av teimum biðandi og teimum arbeiðandi hondunum.

Tá ið hon doyði var ein innan skúlaverkið, sum hevði hesa viðmerking um henda málning á Facebook:

“Við samkenslu, nú Brynhild er farin ♥ Mangur froyiskur studentaskúlanæmingur kennist við myndina av hesari “móðurini” í froyiskari myndlist.”

Brynhild dugdi so ómetaliga væl hetta, at “gráta við teim grátandi” og “gladast við teim glaðu”. Visti umsorgan, gjørdi ikki mannagongd. Visti hvar tørvurin var. Dugdi so væl, at gera seg eitt við tann, ið fór ígjøgnum trongdir.

Ein framúr omma

Við jarðarferðini hjá Brynhildi greiddi ommudóttirin, Maria, sínum lívi saman við ommuni.

Hon segði millum annað:

Omma gav sær altíð tíð til okkum børn og tók sær av okkum. Hon smurdi okkum breyð og bakaði okkum pannukøkur. Og ongar pannukøkur vóru so góðar sum ommusa. Hon segði okkum frá søgum og opnaði soleiðis ein ævintýrligan bókmentaheim upp fyri okkum børnum.

Drívmegin hjá Brynhild og mongum øðrum var Biblian.

Tolin lótu tit, omma og abbi, okkum verða við í øllum arbeiði. Vit hoyggjaðu, vit veltu í abbasa veltu, vit fiskaðu við abbasa báti. Hetta var eitt heim, vit tímdu at vitja, tí vit kendu, at tit veruliga tímdu at hava okkum við í øllum, hóast tað ofta var sera buldraligt.

Saman við ommu gjørdist náttúran eisini karmur fyri nýggjar og spennandi upplivingar og ógloymandi minnir.

Altíð var rúm fyri einum afturat tykkum, og altíð var pláss fyri einum afturat runt døgurðaborðið. Dyrnar vóru altíð opnar, og øll, sum komu á gátt, fingi eitt gott orð við á vegnum, ein drýl, eitt bomm ella ein bommpakka. Eingin fór tómhentur út aftur frá ommu. Hvørki líkamliga ella andaliga.

Á sín egna stilla, eyðmjúka hátt hjálpti hon altíð við einum troystandi orði, einum hondskrivaðum brævi, tá vit vóru langt av landi skotin, einum versni ella eini bøn. Eitt satt umboð fyri Várharra.

Hon lærði okkum ommubørn at gleðin gerst meira fullkomin av at geva, og at byrðarnar gerast lættari at bera tá.

Omma kom altíð út á trappuna at veitra farvæl, tá ið vit fóru avstað frá henni. Líka mikið veður og vind, og líka mikið hennara egnu heilsu stóð hon við hvítum lummaturriklæði og veittraði, til vit fóru úr eygsjón. Við tí fína lummaturriklæðnum var tað, sum ynskti hon frið og signing yvir okkara ferð og yvir okkara lív og gerandisdag. Omma gav okkum so ótrúliga nógv. Hon var ein fyrmynd og eitt fantastiskt menniskja. Altíð hevði hon eitt gott orð til okkara. Ongantíð hevði hon eitt skeivt orð at siga um nakran.

.....

Tað er eitt satt avrik, at Sigrun hevur varðveitt minnið um mammu sína í síni list, og kann henda lýsing av henni eisini vera ein partur av hesum minni.

Gunnar og Brynhild